

Pascal Quignard & Aline Piboule —*Ruines*

L'Hivernacle

Dimecres, 22 de maig de 2024 – 18.30 h

Petit Palau

OP

Compromís amb el medi ambient

Amb la col·laboració de:

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

**Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura**

Membre de:

Programa

Aline Piboule, concepció i interpretació musical

Pascal Quignard, concepció i interpretació poètica

Pascal Quignard (1948)

Lectura de *La rancune de la nature* (La rancúnia de la natura)

Pascal Quignard

Lectura de *Ruines* (Ruïnes)

Peces musicals intercalades durant la lectura d'aquest text:

Thomas Adès (1971)

Darkness visible 1992 after Dowland for Harry Adès

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Ich ruf zu dir

Arranjaments de Ferruccio Busoni (1866-1924) i Yvonne Léfébure (1955)

Frederic Mompou (1893-1987)

"Quadern I, 1" de *Música callada*

"Quadern IV, 22" de *Música callada*

Gabriel Fauré 1845-1924

9a Barcarola

Robert Schumann (1810-1856)

“Ruïnes”, tercer moviment de la *Fantasia op. 17*

Olivier Greif (1950-2000)

“In memoriam Louise Marius-Clavius”,
segon moviment de la *Sonata núm. 15, “de Guerra”*

Aquest concert té una durada de 70 minuts, sense pausa.

La durada del concert és aproximada.

#nousformats

Comentari

Hi ha escriptors de pau. Hi ha escriptors de guerra. Hi ha escriptors de ruïnes. Jo soc un escriptor de ruïnes. Vaig passar la meva infantesa entre les ruïnes d'un port completament destruït per l'aviació dels aliats. Vam haver d'esperar set anys fins que la ciutat va començar a aixecar-se de nou davant del mar.

Aquell qui comença la seva vida entre les ruïnes està condemnat a passar un dol encara que no hagi experimentat la destrucció. La pateix sense entendre-la. Rep la sensació de dolor sense identificar-ne la causa. No ha vist mai murs aplomats. No ha vist molls que no fossin destruïts per una explosió. No ha conegit mai cases sences. Amb la meravellosa pianista Aline Piboule hem construït un relat recital al voltant de la *Fantasia op. 17* de Schumann. El mateix Schumann l'havia titulat *Ruïnes*. Aquesta extraordinària declaració d'amor adreçada a Clara està envoltada d'altres obres de Bach a Adès, del Barroc fins al present.

Pascal Quignard

Palau de la Música Catalana Palau 100

Filharmònica de Viena & Gatti / Connolly,
Anima Aeterna Brugge & Heras-Casado /
Kozhukhin, Filharmònica de Luxemburg
& Gimeno / Bezuidenhout, Orchestre des
Champs Élysées, Collegium Vocale Gent
& Herreweghe / Dueñas, Philharmonia
Orchestra & Alsop / Royal Concertgebouw
& Mäkelä / Ensemble I Gemelli & González
Toro / Balthasar Neumann & Hengelbrock
/ musicAeterna & Currentzis / Pires,
Bezuidenhout, English Baroque Soloists &
Gardiner / Bell, Orchestra dell'Accademia
Nazionale di Santa Cecilia & Harding /
Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca,
Orfeó Català & Harding

Temporada 2024–2025
Ja a la venda els abonaments de cicles
i abonaments a la carta a partir de 4 concerts.

Textos

Pascal Quignard (1948)

La rancune de la nature – La rancúnia de la natura

En 2011, à la fin du mois de mars et au début d'avril, et même en mai, il y a toujours treize ans, mes lecteurs japonais m'écrivirent : "Monsieur Quignard, vous aviez raison. Le Jadis se venge. Ou du moins l'origine hante. Elle vient hanter de façon inlassable."

Ils me relatèrent le tsunami au début de l'après midi, les pylônes électriques tordus, les villages disparus, les ports engloutis, les centrales de Fukushima Daishi noyées.

Ils m'envoyaient des photos de leur portable.

"Regardez !
Ma maison était là."
Là, il n'y avait plus rien.

Les plus savants d'entre eux m'expliquaient : L'énergie nucléaire, c'est-à-dire non fossile, c'est-à-dire fissile, est la seule forme d'énergie à ne plus avoir le soleil pour origine. Il y a une rancune de la nature.

L'any 2011, a finals de març i principis d'abril, i fins i tot al maig, fa tretze anys, em van escriure els meus lectors japonesos: "Senyor Quignard, vostè tenia raó. El passat busca venjança. O si més no els orígens ens perseguixen. Vénen a perseguir-nos, infatigables".

Em van fer el relat del tsunami a primera hora de la tarda, les torres elèctriques tortes, els pobles desapareguts, els ports enfonsats, les centrals de Fukushima submergides.

M'enviaven fotos dels seus mòbils.

"Miri!
Casa meva era aquí".
Aquí ja no hi havia res.

Els més experts m'explicaven: l'energia nuclear, és a dir, no fòssil, és a dir, fissil, és l'única forma d'energia que ja no té el sol com a origen. Hi ha una mena de rancúnia de la natura.

Le chaos stellaire lui-même n'est plus indifférent aux guerres devenues aussitôt mondiales, aux bombes nucléaires, aux océans pollués, à la pulsion de mort, à la toxicité infernale.

Le ciel, les vents, les volcans, les marées se soulèvent.

Les langues ont instillé dans l'âme des hommes le Je et le Tu, l'affrontement linguistique, c'est-à-dire l'altercation, c'est-à-dire les guerres, c'est-à-dire les ruines.

Ni el mateix caos estel·lar ja és indiferent a les guerres que han esdevingut mundials, a les bombes nuclears, als oceans contaminats, a la pulsió de mort, a la toxicitat infernal.

El cel, els vents, els volcans, les marees s'alcen.

Les llengües van inculcar a l'ànima dels homes el Jo i el Tu, l'enfrontament lingüístic, és a dir, els conflictes, és a dir, les guerres, és a dir, les ruïnes.

Pascal Quignard

Ruines - Ruïnes

Comment peut-on être orphelin d'une ville qu'on n'a pas vue debout ?
J'ai passé mon enfance dans les décombres d'un port entièrement détruit.
Il fallut attendre sept ans avant que la ville commence à se dresser de nouveau face à la mer.

Celui qui commence à vivre dans les ruines, dans les ruines devant lui, jusqu'à la mer, les galets, le vent, dans les ruines derrière lui, jusqu'à la colline et la falaise nue, est voué à un deuil même s'il n'a pas eu l'expérience de la destruction.

Com podem esdevenir orfes d'una ciutat que no hem arribat a veure dempeus?

Vaig passar la meva infantesa entre les ruïnes d'un port completament destruït.

Vam haver d'esperar set anys fins que la ciutat va començar a aixecar-se de nou davant el mar.

Aquell qui comença la seva vida entre les ruïnes, entre les ruïnes davant seu, fins al mar, les pedretes, el vent, entre les ruïnes darrere seu, fins al turó i el penya-segat nu, està condemnat a passar un dol encara que no hagi experimentat la destrucció.

Il la ressent sans la comprendre.
Il en reçoit l'impression douloureuse sans qu'il en ait perçu la cause.
Il n'a jamais vu de murs d'aplomb.
Il n'a jamais vu de quais qu'explosés.
Il n'a jamais connu de maisons entières.

*La pateix sense entendre-la.
Rep la sensació de dolor sense identificar-ne la causa.
No ha vist mai murs aplomats.
No ha vist molls que no fossin destruïts per una explosió.
No ha conegit mai cases sences.*

[Thomas Adès (1971)
Darkness visible 1992 after Dowland for Harry Adès]

Qu'est-ce qu'une ruine ? La laisse de la guerre.
Qu'est-ce qu'une laisse ? L'espace du rivage que la mer abandonne chaque jour, en se retirant.
Il est, dans chaque lieu, une grève où l'Histoire se retire.
Une espèce de trou dans les arbres de la Nature, où le silence s'est fait.

Où est la maison d'enfance dans les décombres ?
Qui m'a tenu dans ses bras ?
Qui se tait ?

Les remorqueurs, dans le port du Havre, épargnés par les bombes, on les appelait des abeilles

Où est la ville derrière la ville ? Où se dédouble-t-elle ?
Devant la ville, quelle silhouette ?
Derrière la ville, quel vide ?

*Què és una ruïna? El voral de la guerra.
Què és un voral? L'espai de la riba del mar que l'aigua abandona cada dia, quan es retira.
A tot arreu hi ha una platja on la història es retira.
Una mena de forat als arbres de la natura, on s'ha fet el silenci.*

*On és la casa de la infància entre els enderrocs?
Qui m'ha tingut als seus braços?
Qui calla?*

Dels remolcadors, al port de Le Havre, respectats per les bombes, en diem abelles.

*On és la ciutat darrere la ciutat? On es desdobra?
Davant la ciutat, quina silueta?
Darrere la ciutat, quina buidor?*

Certains abîmes de souffrance
sont
inélaborables.
D'autres constituent des
fenêtres étranges.

Quand je revins de l'armée,
l'université m'offrit un poste.
J'enseignai deux ans de suite à
l'université de Vincennes.
Soudain, elle fut fermée par le
président Valéry Giscard
d'Estaing et, aussitôt, détruite.
Entièrement détruite.
Rasée. Puis labourée. Il ne
resta rien.

Rasée. Puis labourée. Il ne
resta rien.
Il ne reste plus rien de
l'université de Vincennes.
Les bulldozers ont tout
arraché, puis raclé du lieu où
nous enseignions. Lacan,
Foucault, Deleuze, Châtelet,
Michel Deguy, Jean-Noël
Vuarnet, Jean-Pierre Richard
sont devenus des fantômes
dans les chardons,

sous les fougères,
auprès des coquilles
vides et pâles des
escargots
qui craquent sous les
brindilles.

*Alguns abismes de patiment
són
impossibles de construir.
D'altres formen finestres
estranyes.*

*Quan vaig tornar de l'exèrcit, la
universitat em va oferir una
feina. Vaig ser professor durant
dos anys a la Universitat de
Vincennes. De sobte, el president
Valéry Giscard d'Estaing la va
tancar i, immediatament, va ser
destruïda. Completament
destruïda.*

*Enderrocada. I destrossada. No
en va quedar res.
Ja no en queda res de la
Universitat de Vincennes.
Els buldòzers ho van arrabassar
tot i després van segar el lloc on
ensenyàvem. Lacan, Foucault,
Deleuze, Châtelet, Michel
Deguy, Jean-Noël Vuarnet,
Jean-Pierre Richard van
esdevenir fantasmes entre els
cards,*

*sota la falguera,
al costat de les closques
buides i pàl·lides dels
cargols que es trenquen
sota les branquetes*

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Arranjaments de Ferruccio Busoni (1866-1924) i Yvonne Léfébure (1955)
Ich ruf zu dir]

À l'origine, l'île de Pâques était entièrement couverte de forêt.

Elle était peuplée de chouettes et de très grands râles qui étaient devenus si vastes qu'ils n'étaient même plus capables de voler au-dessus de l'océan. Un jour, des hommes, sur des longues barques, qui étaient poussés par les vents, débarquèrent.

Resta une prairie rase comme celle qui recouvre l'île des Sirènes dans le poème d'Homère.

Restent d'immenses statues la bouche grande ouverte, les yeux de coquillages sont tombés dans la poussière, plus un arbre, un terrible silence.

Monceaux de pierres descellées, mousses, digitales, arbrisseaux, arcades qui sont restées debout et qui ont mystérieusement résisté à la puissance de la pesanteur, dans le vent - qui flottent dans le vent, grandes baies ouvertes sur le vide - où l'air passe, que la nature traverse, la terre ne les enfouit pas. L'herbe ne les吸orbe pas. Au bout d'un certain temps, si diminuée qu'elle ait pu être, la ruine s'élève dans le lieu. Le ciel ne l'écrase plus. Les arbres s'ouvrent autour d'elle. Elle s'exhausse avec eux vers lui.

Als seus origens, l'illa de Pasqua era totalment coberta de bosc.

Era plena d'òlibes i de grans rasclons que havien crescut tant que ja ni tan sols podien volar sobre l'oceà.

Un dia, uns homes, damunt llargues barques empeses pel vent, hi van desembarcar.

En va quedar un prat ras com el que cobreix l'illa de les sirenes al poema d'Homèr.

En queden immenses estàtues amb la boca oberta de bat a bat, els ulls de petxines han caigut a la sorra,

ni un arbre, un terrible silenci.

Piles de pedres arrencades, molsa, didaleres, matolls, arcs que han aguantat drets i que han resistit misteriosament la força de la gravetat, el vent, que floten al vent, grans finestres obertes al buit, on l'aire passa, que la natura travessa, la terra no les ensorra.

L'herba no les absorbeix.

Al cap d'un temps, per molt debilitada que hagi pogut estar, la ruïna s'alça allà on es troba. El cel ja no l'esclafa. Els arbres s'obren al seu voltant. Amb ells, la ruïna s'eleva vers el firmament.

Les feuilles des arbres plus sombres la protègent, ajoutent à son silence. La ruine devient ce silence que les oiseaux testent - essaient, étendent, répercutent, configurent autour d'elle.

À midi, à une heure, sous le soleil, au zénith, un nouveau silence, qui lui est propre, la rassemble et il la rend comme irreconstructible.

Les fulles dels arbres més ombrosos la protegeixen, s'afegeixen al seu silenci. La ruïna esdevé aquest silenci que els ocells posen a prova, temptegen, amplifiquen, reverberen, configuren al seu voltant.

Al migdia, a la una, sota el sol, al zenit, un nou silenci, que li pertany, l'aglutina i la fa semblar irreconstruïble.

[Frederic Mompou (1893-1987)

"Quadern I, 1" de *Música callada*

"Quadern IV, 22" de *Música callada*]

Existe-t-il une ruine heureuse ? Une ruine *parfaitement heureuse* ? Oui. *L'automne*.

Les figues sombres, noires, chaudes, qui s'ouvrent dans la bouche.

Les grains d'or des grappes des raisins qui se rompent et coulent sur les dents,

Rouges - les joues toutes rouges - les fruits tombent.

Car la naissance est mortelle pour les mères, du moins dans le temps végétal, mais *immortelle* pour les filles. Telle est la marée du temps : à un certain moment, elle dégage sa plage de bonheur.

Le bonheur a sa couleur : rouge et or.

Sang et soleil.

Le bonheur a cette bonne odeur de feuille morte, de lèvre humide, de terre mouillée, détrempee, délicieuse, de tilleul.

Existeix alguna ruïna feliç? Una ruïna plenament feliç? Sí. La tardor.

Les figues fosques, negres, calentes, que s'obren dins la boca.

Els grans d'or dels gotims de raïm que es trenquen i regalimen sobre les dents.

Vermelles, amb les galtes totes vermelles, els fruits cauen.

Perquè el naixement és mortal per a les mares, si més no dins del temps vegetal, però immortal per a les filles. Així és la marea del temps: arribat el moment, s'enretira de la seva platja de felicitat.

La felicitat té el seu color: vermell i or.

Sang i sol.

La felicitat té aquesta bona olor de fulles mortes, de llavis humits, de terra mullada, xopa, deliciosa, de til·ler.

Plus près de nous chaque jour,
plus que toute automne,
le *crépuscule* aussi est une ruine.

Le crépuscule est un *ravissement* du jour.

Il se rapproche du bonheur.
C'est l'heure *vespérale*. C'est l'heure où on rallume les lampes dans l'espace, partout, dans les maisons, dans les salons, sur tous les autels, dans toutes les chapelles latérales, alors que le soleil s'éteint.

Les *vêpres* désignent la plus solennelle des heures canoniales car c'est le moment réservé au dieu mort dans la nuit.

C'est l'heure du concert.
C'est l'heure où la mélancolie est approuvée par le *noir qui naît*.

Où la *langueur* s'imisce dans le corps que la faiblesse soudain limite.

Sonnent, au loin, sur la lande, ou loin sur le versant, les vêpres. À cette sonnerie le ciel déclenche *l'ombre du soir*.

Tinte l'étrange événement stellaire qui répand l'invisible.
Écoutez la feuille dans l'ombre qui tombe glissant sur l'herbe où elle se pose dans le vent plus faible de la nuit qui s'étend.

Puis écoutez cette ombre qui tombe sur la feuille qui tombe !

Més a prop nostre cada dia,
més que tota la tardor,
el crepuscle també és una ruïna.
El crepuscle és un encís del dia.
S'acosta a la felicitat.

És l'hora vespertina. És l'hora en què tornem a encendre els llums a l'espai, a tot arreu, a les cases, a les sales, a tots els altars, a totes les capelles laterals, quan el sol s'apaga.

Els vespres designen la més solemne de totes les hores canòniques, car és el moment reservat al déu que va morir a la nit.

És l'hora del concert.

És l'hora on la malenconia queda autoritzada per la foscor que neix.

On la lassitud s'introdueix al cos que la feblesa de sobte limita. Sonen, de lluny, sobre la terra, de lluny sobre la vessant, les vespres. Amb aquest senyal el cel desencadena l'ombra del vespre.

Sona l'estrany esdeveniment estel·lar que propaga l'invisible. Escolteu la fulla dins l'ombra que cau planejant sobre l'herba on descansa dins el vent més suau de la nit que s'estén.

I escolteu aquesta ombra que cau sobre la fulla que cau!

[Gabriel Fauré (1845-1924)
9a Barcarola]

Schumann - il ne peut plus que rêver.
Clara le repousse. Le père de Clara le refuse.
Schumann écrit *Ruines*.
Ruines de son amour. Ruines de sa vie.

Puis il rêve.
Il voit Clara en rêve. Elle est là.
Il y a un abîme entre eux mais ils s'aiment.
Elle est très très loin - mais ils pensent l'un à l'autre au même moment.
Ils rêvent ensemble.

Schumann, ja no pot fer més que somiar.
La Clara el frena. El pare de la Clara el rebutja.
Schumann escriu Ruïnes.
Ruïnes del seu amor. Ruïnes de la seva vida.

I somia.
Veu la Clara al seu somni. És allà.
Hi ha un abisme entre ells, però s'estimen.
Ella és molt lluny, però pensen l'un en l'altre al mateix moment.
Somien junts.

[Robert Schumann (1810-1856)
“Ruïnes”, tercer moviment de la *Fantasia op. 17*]

Le 26 décembre 2003 dans l'aube, sur le haut plateau iranien, à 5 heures 26, au milieu du désert de Lut, l'antique ville de Bam, en moins d'une minute, en quelques secondes, s'effondra sur elle-même.

La terre ayant tremblé, l'ancienne cité composée de terre crue redévoit du sable. Vingt-six mille hommes moururent sans qu'on entendît un cri tellement ce fut prompt.

El 26 de desembre de 2003, a trenc d'alba, sobre l'altiplà iranià, a les 5 hores i 26 minuts, enmig del desert de Lut, l'antiga ciutat de Bam, en menys d'un minut, en només uns segons, es va ensorrar sobre ella mateixa.

*Quan la terra va tremolar,
l'antiga ciutat, construïda amb terra crua, va tornar a ser un munt de sorra.*
Vint-i-sis mil homes van morir sense que se sentís un sol crit de tan sobtat que va ser.

Seules, la couleur verte,
seuls l'oasis, la palmeraie, les
dattes, les pistaches, les
oiseaux
subsistèrent dans le silence
sous la voûte du ciel brûlant.

Ô Pompéi des sables !
Cette cité qu'Alexandre le
Grand avait vue, cette
forteresse que Tamerlan
vénérait, la ville fabuleuse que
les caravanes chinoises
ralliaient, le merveilleux
carrefour où venaient
commercer les Romains, les
Juifs, les Zoroastriens, les
Chrétiens, les Byzantins, les
Musulmans, les Indiens – se
transforma, en à peine une
minute, en quelques secondes,
en une si menue et si souple
poussière que les doigts
peinaient à la saisir.

Ville qui s'appelait Bam.
Port de Marioupol.
Le *nom* sur le bout de la
langue est un vestige qui s'est
évaporé de l'âme.
Une chose devenue sans nom.
Un objet devenu sans objet.

Qu'est-ce qu'un champ de
ruines ?

En 1942, le Haut
Commandement des armées
alliées, comme les états-
majors s'étaient réunis pour
examiner la situation de
l'Europe en guerre, détermina
que les bombes devraient
désormais annihiler deux fois
leur cible.

*Només el color verd, l'oasi, el
palmerar, els dàtils, els festucs, els
ocells
van subsistir en silenci sota la
volta del cel encès.*

*Oh! Pompeia de la sorra!
Aquesta vil·la que va veure
Alexandre el Gran, aquesta
fortalesa que venerava Tamerlà,
la ciutat fabulosa on tornaven
les caravanes xineses, el
meravellós encreuament on
venien a mercadejar els romans,
els jueus, els zoroastres, els
cristians, els bizantins, els
musulmans, els indis, es va
convertir, en menys d'un minut,
en només uns segons, en una
sorra tan petita i tan fina que els
dits no aconseguien agafar-la.*

*Ciutat de nom Bam.
Port de Mariúpol.
El nom a la punta de la llengua
és un vestigi que s'ha evaporat
de l'ànima.
Una cosa que ja no té nom.
Un objecte que ja no és un
objecte.*

Què és un camp de ruïnes?

*El 1942, els Alts
Comandaments dels exèrcits
aliats, com els estats majors,
s'havien reunit per examinar la
situació de l'Europa en guerra;
van determinar que a partir
d'aleshores les bombes haurien
d'aniquilar dues vegades el seu
objectiu.*

D'abord le lieu au sol serait dévasté.

Ensuite il devrait être entièrement livré au feu.

C'est grâce à l'incendie que la ruine se donnerait en spectacle, à l'entour d'elle-même, en sorte que les populations civiles en fussent désespérées et que l'armée ennemie en restât figée sur place de stupeur.

Enfin le lieu ayant été anéanti, puis dans un deuxième passage incendié, lors d'une troisième rotation il serait photographié à des fins de propagande domestique.

Voilà ce qu'on espérait avoir mis en scène. Un champ de ruines devenu informe et rendu par le feu tellement invivable qu'il poussait en dehors du foyer de l'incendie des colonnes de réfugiés à moitié déshabillés, en chemise de nuit, en pyjama, démoralisés, affolés, qui propageaient très loin la terreur des heures qu'ils venaient de vivre et la sévérité irréparable du châtiment qui leur avait été infligé.

Ainsi le Havre.

Ainsi Köln.

L'incendie devait « irradier » très loin, à la façon d'un soleil, à partir du lieu détruit.

Primer, el lloc seria devastat. Després, s'entregaria completament al foc. Va ser gràcies a l'incendi que la ruïna es va convertir en un autèntic espectacle, al voltant d'ella mateixa, de forma que la població civil va perdre tota esperança i que l'exèrcit enemic es va quedar paralitzat d'estupefacció.

Finalment, un cop el lloc va ser destruït, i en segon terme, incendiat, durant la tercera ronda seria fotografiat amb finalitats de propaganda domèstica.

Això era el que s'esperava posar en escena. Un camp de ruïnes sense forma i convertit pel foc en un lloc tan insuportable que empenyia fora del centre de l'incendi columnes de refugiats a mig vestir, en camisa de dormir, en pijama, desmoralitzats, embogits, que propagaven fins molt lluny el terror de les hores que acabaven de viure i la severitat irreparable del càstig que els havia estat infligit.

Igual a Le Havre.

Igual a Colònia.

L'incendi havia d'“irradiar” fins molt lluny, com un sol, des del lloc destruït.

De là - la décision finale,
conçue par le Haut
Commandement comme une
sorte de *climax*, ou de point
d'apogée, des bombes
atomiques lancées sur les
ports japonais. Des « little
boys » lâchés sur les
populations enfantines, dans
le ciel du mois d'août, lors de
la rentrée des classes.

Où est le mur ?
Où est la maison ?
Où est le port ?

D'aquí la decisió final,
concebuda pels Alts
Comandaments com una mena
de clímax, o d'apoteosi, bombes
atòmiques llançades sobre els
ports japonesos. Little boys
disparades sobre poblacions
d'infants, al cel del mes d'agost,
al moment de la tornada a
l'escola.

On és el mur?
On és la casa?
On és el port?

[Olivier Greif (1950-2000)
“In memoriam Louise Marius-Clavius”, segon moviment de la
Sonata núm. 15, “de Guerra”]

Biografies

Pascal Quignard, poeta

©Éditions Gallimard, foto de
Francesca Mantovani

Va néixer (1948) a Verneuil-sur-Avre. És novel·lista: *Carus*, *Le Salon du Wurtemberg*, *Les escaliers de Chambord*, *Tous les matins du monde*, *Terrasse à Rome*, *Villa Amalia*, *Les solidarités mystérieuses*, *Les larmes*, *Dans ce jardin qu'on aimait*, *L'amour la mer*. També ha compost dos compendis on barreja ficció i reflexió: *Petits traités* (1981-1990, volums I a VIII), *Dernier royaume* (2002-2023, volums I a XII). La seva última novel·la, *Les heures heureuses*, fou publicat per l'editorial Albin Michel l'any 2023.

Els tres primers volums de *Dernier royaume* van guanyar el Premi Goncourt l'any 2002. També ha rebut el Premi Prince Pierre de Mònaco, el Gran Premi de Novel·la de l'Acadèmia Francesa, el Premi Jean Giono, el Premi André Gide, el Premi de la Scam i el Premi Formentor 2023.

Apassionat de la música, Pascal Quignard toca l'orgue, el violí i el violoncel. L'any 1990 va fundar amb François Mitterrand el Festival d'Òpera i de Teatre Barroc de Versalles. Presideix el Concert de les Nacions que dirigeix Jordi Savall.

Aline Piboule, piano

©Jean-Baptiste Millot

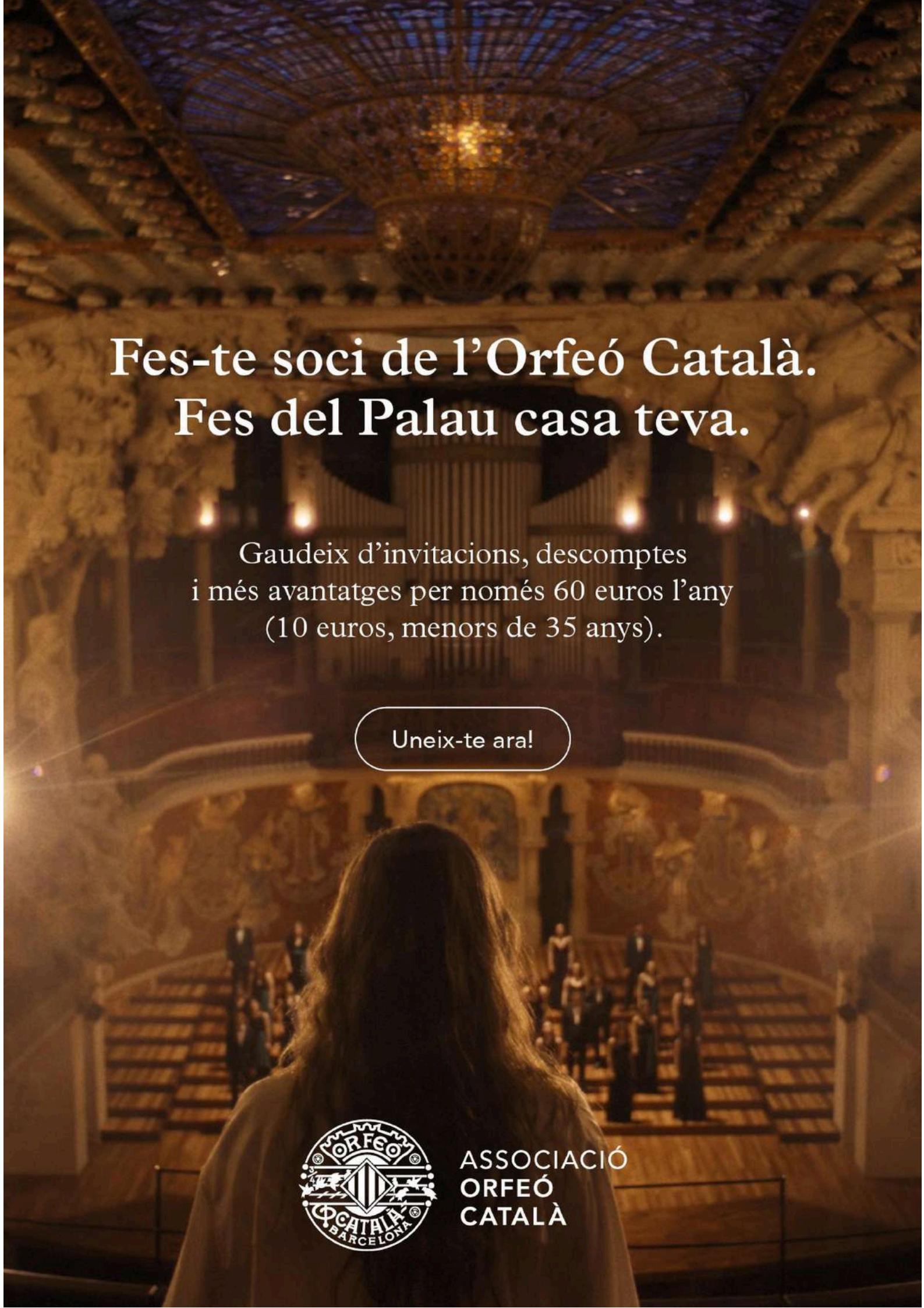
“Una sèrie de lluentors revelen la capacitat poc habitual de la pianista per conduir les espurnes espectaculars sense perdre consciència durant el recorregut a llarg termini”, Pierre Gervasoni «Le Monde» (3 d’abril de 2021)

Des de sempre Aline Piboule s’ha mantingut fidel a oferir una proposta al públic que va més enllà de la idea del concert tradicional. Barrejant els estils, les èpoques, convidant el públic a escoltar d’una forma diferent gràcies a jocs de miralls, valora especialment els universos que s’encreuen i concep programes temàtics.

Participa en solitari als principals festivals i sales de concerts de França, com La Roque d’Anthéron, La Folle Journée de Nantes, Festival Berlioz, Festival de Radio France Occitanie, Piano aux Jacobins, Les Lisztomanias, el Piano(s) Lille Festival, Arsenal de Metz, Théâtre du Châtelet, Piano en Valois..., i també al panorama internacional: Le Printemps des Arts de Montecarlo, Centre Beethoven de Buenos Aires, Queen Elizabeth Hall de Londres...

També ha creat ponts amb altres arts per estimular l’imaginari de forma diferent i poder arribar a un públic més ampli. Des del 2020 es presenta a escena amb l’escriptor Pascal Quignard, Premi Goncourt, autor de *Tous les matins du monde*, en el marc de diversos “relats recital” a França i a l’estranger.

La discografia d'Aline Piboule en solitari gaudex de les més altes distincions en premsa: Le Monde, 4 FFFF Télérama, 5 Diapasons, CHOC Classica, Supersonic Pizzicato... El seu disc *Fauré/Dutilleux* (Label Artalinna) ha obtingut una menció al dossier *La discographie idéale du piano* de la revista «Classica», i el disc amb músiques franceses poc comunes (Label Printemps des Arts, de Montecarlo) figura entre els quinze millors discos CHOC de l'any 2021 segons les revistes «Classica» i «Crescendo» a Bèlgica, i ha estat nominat als International Classical Music Awards (ICMA 2022) en la categoria de música en solitari.

Fes-te soci de l'Orfeó Català. Fes del Palau casa teva.

Gaudeix d'invitacions, descomptes
i més avantatges per només 60 euros l'any
(10 euros, menors de 35 anys).

Uneix-te ara!

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

També et pot interessar...

L'Hivernacle

Diumenge, 09.06.24 – 12 i 16 h
Sala de Concerts

El poema del bosc

Lluís Soler, actor

Laia Llobera, poeta

Anna Griera Parra, intèrpret de llengua de signes catalana (Associació Sociocultural Encantades)

Lluís Soler recitarà una tria de versos de *Poema del bosc* d'Alexandre de Riquer, un dels poemes modernistes més importants de la nostra literatura. La tria serà a cura de la poeta Laia Llobera, i tindrà lloc en el mateix escenari del Palau de la Música Catalana.

Preu: 20 euros

La sessió de les 12h és amb traducció en llengua de signes catalana

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Abertis – Fundació Antigues Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquimia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Laboratorio Reig Jofre – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarisas – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

